

परब्रह्म हें अवतरलें । म्हणूनि नाम तें पावले ।
आतां जपा तेंची पहिलें । तुम्हा सुख व्हावया ॥५॥
साईनाम हाचि वन्हीं । महत्पापें तीं तत्क्षणीं ।
तृणवत टाकील जाळूनी । प्रातःकाळीं स्मरतांची ॥६॥
धर्मलोप बहू झाला । तेणें भूभार वाढला ।
म्हणूनी समर्थ अवतरला । जड मूढ ताराया ॥७॥
प्रातःकाळीं दर्शन घेतां । मुक्ति मिळेल सायुज्यता ।
तेणें चुकेल जन्मव्यथा । भावे दर्शन घेतांची ॥८॥
रूप सुंदर सुकुमार । दिसे अति मनोहर ।
पाहून तेंचि सत्वर । कृतार्थ तुम्ही व्हाल कीं ॥९॥
सत्य सांगे सितारामसुत । साई पहा हो प्रेमयुक्त ।
तेणें व्हाल जन्ममुक्त । संदेह कांहीं असेना ॥१०॥

श्रीसाईलीला, शके १८४७, वर्स ३, अंक ५, पान. २४४